

[Udenrigsministeren.]

krete opgaver for ad denne vej i et samarbejde på regeringsniveau at bygge det europæiske samarbejde op.

Denne opfattelse synes at være ved at trænge igennem, og de første beskedne resultater heraf manifesterer sig nu. I september 1953 trådte menneskerettighedskonventionen i kraft. I forbindelse med ministerudvalgets samling i december 1953 i Paris undertegnede en række overenskomster og konventioner af praktisk karakter, nemlig om social sikkerhed og om social og lægelig bistand, om ligestilling af eksaminer, der giver adgang til universiteter, og om indlevering af patentansøgninger.

Og man er godt på vej mod løsningen af andre praktiske problemer indenfor Europarådet. Jeg kan bl. a. nævne, at ministerudvalget har nedsat ekspertudvalg til behandling af de af forsamlingen fremsatte forslag om en konvention om gensidig behandling af statsborgere i Europarådets medlemslande og om en konvention om fredeleg bilæggelse af tvistigheder indenfor Europarådets rammer.

I forholdet mellem de nordiske lande, som jeg allerede har haft anledning til at gøre en enkelt bemærkning om, knytter den største interesse sig til det nye samarbejdsorgan, Nordisk Råd, og videreførelsen af det arbejde, der fandt sted på rådets første samling i København i februar 1953.

Blandt de konkrete spørgsmål, rådet for tiden arbejder med, skal jeg ved denne lejlighed indskrænke mig til at nævne bestræbelserne for at gennemføre yderligere lettelse i rejsesamkvetmet mellem de nordiske lande. Rådet har som bekendt allerede resultater at opvise på dette felt, og for tiden forhandles der om at søge gennemført et fælles nordisk arbejdsmarked, således at nordiske statsborgere fritages for pligten til at søge opholds- og arbejdstilladelse i de andre nordiske lande.

Under Nordisk Råds første session søgte man måske til en vis grad at undgå spørgsmål, hvorom der kunne være delte meninger, men jeg tror at kunne sige, at rådet allerede nu har vist sig at være et så værdifuldt redskab i det nordiske samarbejde, at det ikke på forhånd kan anses for nødvendigt, at man på fremtidige møder prøver at gå uden om spørgsmål af denne art. De må snarere

lægges åbent frem, således at de forskellige opfattelser kan blive klart belyst. Netop som et forum for den frie meningsudveksling mellem de nordiske parlamentarikere har rådet sin store betydning også for offentligheden i de nordiske lande. Rådets næste samling bliver i august i Oslo, og jeg nærer ikke tvivl om, regeringen nærer ikke tvivl om, at vi gennem det arbejde, der udføres, vil kunne nå betydelige praktiske resultater.

Jeg skal så endelig sige nogle ord om Sydslesvig. Det politiske problem, der i øjeblikket er mest aktuelt for de dansksindede sydslesvigere, er spørgsmålet om repræsentationen i den slesvig-holstenske landdag. Det stemmetab, danskheden led ved forbundsdagsvalget i september 1953, og som førte til, at mindretallets eneste mandat i Vesttysklands lovgivende forsamling gik tabt, synes nu også at kunne bevirke, at repræsentationen i landdagen kommer i fare. De dansksindede sydslesvigere har i øjeblikket 4 repræsentanter i landdagen, men med den 5 pct.s klausul, der for tiden findes i den slesvig-holstenske landdagsvalglov, næres der frygt for, at det ikke skal lykkes at få nogen repræsentant valgt til efteråret, når nye landdagsvalg finder sted. Fra tysk side har der ved forskellige lejligheder været givet udtryk for villighed til at ændre valgloven, men spørgsmålet er fra flere sider blevet kædet sammen med et krav om en slags „loyalitetserklæring“ fra sydslesvigerens side. Det har glædet mig at se, at der i vide tyske kredse hersker en opfattelse af, at denne sag bør løses, uden at der stilles mindretallet betingelser af nogen art.

Efter disse bemærkninger om FN, Europarådet, Nordisk Råd og Sydslesvig vil jeg gerne til afslutning sige at par ord, der ligesom knytter tråden tilbage til min redegørelse for de storpolitiske forhandlinger i Berlin.

Som jeg har sagt, er det endnu ikke muligt klart at se udgangen på forhandlingerne i Berlin. Vi ved allerede nu, at problemerne ikke bliver løst i denne omgang, og at kontakten i Berlin kun kan blive det første lille skridt på vejen hen mod den forhandlingsløsning af verdensproblemerne, som vi alle håber må komme. Til gengæld deler sikkert alle i denne sal den opfattelse, at det har været af værdi, at forhandlingerne i det hele taget er kommet i gang.